

Danes bi težko našli družboslovca, pa tudi politika ali duhovnika, ki bi lahko enoznačno definiral »družbo«; vsakdo lahko samo našteje opredelitve, ki jim verjame ali jih kakorkoli povezuje s svojo diskurzivno pozicijo ..., skratka, vsakdo tako rekoč hočeš nočeš govori o družbi bolj kot o nekakšnem »projektu v izgradnji« kot o pojavu, ki obstaja v bolj ali manj razvidnih okvirih. Celo v tradicionalističnih diskurzih, ki se navadno utemeljujejo v religiozno obarvanih dogmatskih izhodiščih, se v izrekih o tem, da družba (ali kakšen od njenih sestavnih delov) pač nekaj je, kaže pravzaprav deontološka drža, torej to, da bi družba *naj* bila to, kar govorec trdi, da *je*. V danem kontekstu, ko je vedno mogoče ugovarjati temu, da neki družbeni fenomen sploh obstaja, je afirmativna trditev neizbežno razumljena kot stališče, ki je investirano v oblikovanje realnosti, ni pa hkrati opis realnosti. Kdaj se je razsrediščenje pojma družbe, pravzaprav malodane razpad pojma družbe, začelo, je težko ugotoviti, vsekakor pa je to dejstvo potrdila markantna politična osebnost 20. stoletja Margaret Thatcher s svojim vzklikom, da »*take stvari, kot je družba, ni!*« Koliko je bil ta vzklík, ki je po vsej verjetnosti vzniknil iz potreb praktične politike, kakor jih je videla revolucionarna konservativka, izrečen kot razpoznanje pomembnega premika v temeljih konstrukcije skupnosti, najbrž niti ni tako pomembno. Izrečen je bil v obdobju nešteti ekonomskih, političnih in kulturnih prelomov, ki se v diskurzu družboslovja še kar naprej kopičijo in s katerimi označujemo meje med »epohami«: obdobje modernizma se umika postmodernizmu, industrijske družba se je umaknila informacijski družbi in mesto razredne družbe je zasedla *družba tveganja*.